

Arrest

nr. 325 432 van 18 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2024 houdende de niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) juli 1988.

1.2. Verzoeker dient op 28 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 18 januari 2024 en 2 mei 2024 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 juni 2024 een beslissing houdende niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Dabarre-clan te behoren. U verklaart geboren te zijn op 13 juli 1988 in de stad Dinsoor. Op 4-jarige leeftijd verhuisde u naar het dorp Miisra gelegen in het district Dinsoor in de provincie Bay waar u woonde tot uw vertrek. U verliet Somalië in de vijfde maand van 2016. U reisde via Jemen, Soedan en Libië en Italië naar Duitsland. In januari 2017 diende u in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in. U verliet Duitsland vooraleer u een beslissing ontving en reisde naar Italië. Vervolgens reisde u in september 2018 naar Frankrijk waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U verliet Frankrijk vooraleer u een beslissing ontving en reisde terug naar Italië waar u drie jaar bleef. Op 17 maart 2021 werd er u in Frankrijk subsidiaire bescherming toegekend. U verklaart dat u hiervan niet op de hoogte was. In mei 2022 vernam u dat uw echtgenote, A.A.A. (CG (...)) en uw zes kinderen in België waren. U wilde zich herenigen met hen waarop u besloot om via Frankrijk naar België te reizen. U kwam aan in België op 27 juli 2022 en diende op 28 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie voor van de eerste pagina van het paspoort van uw vader en moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Document Franse asielinstanties, zie administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Frankrijk. Aanvankelijk verklaarde u dat uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk niet in overweging werd genomen omdat u reeds in Italië vingerafdrukken had gegeven (CGVS I, p. 7). U uitdrukkelijk gesteld dat er u op 17 maart 2021 subsidiaire bescherming werd toegekend in Frankrijk verklaart u dat u hiervan niet op de hoogte was aangezien u na twee à drie maanden Frankrijk reeds had verlaten (CGVS II, p. 3 en 4).

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Frankrijk, moet vooreerst worden opgemerkt dat het CGVS op 24 april 2022 aan de Franse asielinstanties informatie vroeg aangaande uw asioldossier aldaar. Uit de informatie van de Frans asielinstanties blijkt dat u op 7 september 2018 een verzoek om internationale bescherming had ingediend en dat er op u op 17 maart 2021 subsidiaire bescherming werd toegekend. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidsta(a)t(en) in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 2 mei 2024 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere

lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Frankrijk, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/05/AIDA-FR_2022-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan

een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U verklaart louter naar België te zijn gekomen om u te herenigen met uw echtgenote en kinderen. Het is voor u niet van belang of u in Frankrijk of België woont zolang u maar samen kan zijn met uw gezin (CGVS II, p. 4 – 6). Wat betreft het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote en kinderen, dient er opgemerkt te worden dat dit werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie voor van de eerste pagina van de paspoorten van uw ouders. Hiermee wil u aantonen dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Dinsoor (CGVS I, p. 5). Aangaande deze documenten moet er vastgesteld worden dat er niet uit kan afgeleid worden dat deze personen weldegelijk uw ouders zijn. Bovendien is de kopie van het paspoort van uw vader onleesbaar. Verder kunnen deze documenten bovenstaande conclusie niet wijzigen aangezien ze geen betrekking hebben op uw vrees bij terugkeer naar Frankrijk.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Frankrijk en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker schetst het theoretische kader om een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren, indien een verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat. Verzoeker betwist niet dat hij in Frankrijk zal worden beschermd tegen refoulement, maar stelt het risico te lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat zijn beschermingsstatuut ineffectief maakt.

Hij benadrukt dat hij oprecht niet wist dat hij een beschermingsstatuut genoot in Frankrijk. Gezien de lange wachttijden om effectieve verblijfskaarten te bekomen, hoeft dit niet te verbazen, zo stelt verzoeker. Hij citeert hiervoor uit een passage van het AIDA-rapport. Hij citeert verder uit het AIDA-rapport en stelt dat dezelfde moeilijkheden van toepassing zijn bij het vernieuwen/verlengen van de kaart. Hij stelt dat deze moeilijkheden uiteraard implicaties hebben voor de toegang tot sociale voorzieningen, arbeidsmarkt en huisvesting.

Verzoeker geeft aan moeilijkheden te hebben ondervonden bij het vinden van een woning en beroep te hebben moeten doen op de liefdadigheid van een verre oom en vriend, die ondertussen verhuisd is naar Amerika. Opnieuw onder verwijzing naar het AIDA-rapport, stelt hij dat het voor alleenstaande mannen moeilijker is om opgevangen te worden. Na de toekenning van de beschermingsstatus moeten begunstigden zich bovendien integreren in de particuliere huizenmarkt, wat ertoe leidt dat veel begunstigden op straat of in kampen belanden. Ook het vinden van werk is moeilijk, waarbij begunstigden veelal beroep moeten doen om hun eigen gemeenschappen.

Verzoeker wijst verder op de toenemende gevoelens van xenofobie en racisme.

Verzoeker concludeert dat de mensenrechten in Frankrijk niet meer kunnen worden gegarandeerd.

Ten slotte gaat verzoeker nog in op een schending van artikel 3 van het EVRM.

3. Vraag om inlichtingen

Op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, dat hem toelaat om bescheiden en inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich heeft uit te spreken door de partijen te doen overleggen, heeft de Raad bij brief van 4 september 2024 beide partijen gevraagd om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Frankrijk. De commissaris-generaal heeft op dezelfde datum per elektronische post gereageerd en verwijst naar het rapport "Country report: France. Update 2023" gepubliceerd door AIDA/ECRE op 24 mei 2024, waarvan hij de consulteerbare weblink vermeld.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

4.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."*

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

"3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...]"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

5. De beoordeling

5.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2011/95/EU.

5.2. De Raad wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Frankrijk een internationale beschermingsstatus werd toegekend op 17 maart 2021 en een verblijfsvergunning ontvangen heeft. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin liggen er indicaties voor dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten. Verzoeker, die aangeeft dat hij niet vreest onvoldoende te worden beschermd tegen refoulement in Frankrijk, houdt dit ook niet voor in zijn verzoekschrift.

5.3. De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

5.4. In dit kader brengt de Raad voorts in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Frankrijk en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin

een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer “*de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid*” (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om: - schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatieverrichting, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 92);

- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij “*die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 93);

- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94);

- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91);

- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 101).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter “*ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.*” Daarbij moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Frankrijk sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, waarbij deze “*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt

om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

5.5. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal van oordeel is dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Frankrijk niet toelaat te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert te voorzien in zijn basisbehoeften. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, heeft de commissaris-generaal de door hem gehanteerde landeninformatie geactualiseerd bij schrijven van 4 september 2024, waarbij hij een consulteerbare link voegt van de update van het AIDA-rapport – waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift ook verwijst – en wordt aangegeven dat voormeldeconclusie overeind blijft, met name dat *“Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Frankrijk, is verwerende partij van oordeel dat algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Frankrijk waarop verwerende partij acht mag slaan, op zich niet toelaten om te concluderen dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verwerende partij heeft evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.”*

5.6. Uit de meest beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat begunstigten van internationale bescherming vrij zijn om zich om het even waar in Frankrijk te vestigen. Na de toekenning van de beschermingsstatus mogen de begunstigten nog drie maanden in een opvangcentrum verblijven, een termijn die éénmalig kan worden verlengd. In 2022 verbleven statushouders gemiddeld 274 dagen in opvangcentra na het bekomen van hun status. Tijdens hun verblijf in een opvangcentrum worden begunstigten geholpen in hun zoektocht naar huisvesting. Begunstigten kunnen naar een tijdelijk accommodatiecentrum (“centres provisoires d’hébergement”-CPH) worden gestuurd, waar zij voor een periode van negen maanden kunnen verblijven, dewelke kan worden verlengd met drie maanden. De CPH ondersteunen de begunstigten niet enkel in huisvesting, doch tevens in het integratieparcours, door het aanbieden van Franse taallessen en de hulp bij het uitrollen van een tewerkstelling. Na het verblijf in de CPH moeten de begunstigten terugvallen op de private huismarkt. Er zijn verder diverse projecten, teneinde de huisvesting en integratie te bevorderen, zoals het in 2022 opgerichte programma “AGIR” dat globale steun voor begunstigten voorziet op het gebied van huisvesting, tewerkstelling en sociale rechten. Andere programma’s betreffen het “HOPE” programma en het “DIHAL” programma, die tevens voorzien in begeleiding bij huisvesting en tewerkstelling. Niettegenstaande deze programma’s en maatregelen, verlaten een hoog aantal statushouders de opvang- en accommodatiecentra zonder dat zij een plek hebben om naartoe te gaan. Hierdoor komen statushouders terecht op straat of in kampen, onder meer in Parijs.

Wat betreft de tewerkstelling, hebben begunstigten in principe onder dezelfde voorwaarden recht op toegang tot de arbeidsmarkt als Franse onderdanen. Desondanks ondervinden statushouders moeilijkheden op de arbeidsmarkt. Verschillende samenwerkingsverbanden tussen de overheid en organisaties, evenals de oprichting van verschillende organisaties specifiek gericht op het promoten van de toegang tot de arbeidsmarkt voor statushouders, proberen hieraan te remediëren. Taalbarrières, geografische afstand en moeilijkheden bij het erkennen van buitenlandse diploma’s, belemmeren de toegang tot de arbeidsmarkt. Uit een studie in 2022 blijkt dat 42% een tewerkstelling had één jaar na de toekenning van hun status. Een andere studie gepubliceerd in 2024 toont aan dat van de begunstigten sinds 2018, na vier jaar beschermingsstatuut, 63% een tewerkstelling hebben.

Wat betreft het onderwijs, hebben begunstigten onder dezelfde voorwaarden recht op toegang tot onderwijs als Franse onderdanen. Hetzelfde geldt voor het recht op sociale bijstand en gezondheidszorg. De moeilijkheden waarmee begunstigten op dit vlak te maken krijgen, zijn dezelfde als deze waarmee de Fransen onderdanen te kampen hebben en zijn gelinkt aan gebreken aan het, soms dysfunctionele, Franse systeem. De taalbarrière kan deze problemen vergroten (zie AD, AIDA, “Country Report France, Update 2023”, 24 mei 2024, p. 157-170).

5.7. Zonder de moeilijkheden waarmee begunstigten te kampen krijgen te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn,*

hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

5.8. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op het beschermingsstatus die hem in Frankrijk werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5.9. Verzoeker slaagt er *in casu* niet in om dit vermoeden te weerleggen. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud heeft verklaard dat het voor hem niet uitmaakt of hij in Frankrijk of België woont, zolang hij maar samen kan zijn met zijn gezin (zie notities persoonlijk onderhoud 2, NPO, p. 4-6). Verzoeker uitte derhalve geen bezwaren of kritiek tegen de situatie voor begunstigden in Frankrijk als dusdanig. Wat betreft zijn gezinsleden stelde de commissaris-generaal terecht vast dat de verzoeken om internationale bescherming van zijn alhier verblijvende gezinsleden negatief werden afgesloten. Verzoeker gaat hier in zijn verzoekschrift niet verder op in.

5.10. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift nog naar passages uit voormeld AIDA-rapport, waaruit blijkt dat er sprake is van lange wachttijden bij het bekomen van documenten van burgerlijke stand en dat deze vertragingen op hun beurt leiden tot lange wachttijden bij het afleveren of vernieuwen van verblijfskaarten voor begunstigden. In afwachting van het verkrijgen van de nodige documenten, worden begunstigden een *“attestation de prolongation d’instruction”* afgeleverd, wat door de verschillende actoren niet wordt beschouwd als voldoende om toegang te krijgen tot diverse rechten en diensten, die nodig zijn voor integratie. Dienaangaande gaat verzoeker er echter aan voorbij dat het rapport tevens melding maakt van een uitspraak van een Franse administratieve rechtbank in maart 2024, die oordeelde dat een versnelling in behandelingstermijn in wezen niet nodig is, omdat de tijdelijk afgeleverde documenten – in afwachting van de aflevering van de benodigde documenten van burgerlijke stand – in principe toegang moet verlenen tot alle sociale rechten (zie AD, AIDA, “Country Report France, Update 2023”, 24 mei 2024, p. 157-158). Verzoeker verwijst tevens naar passages uit voormeld AIDA-rapport, aangaande de moeilijkheden die begunstigden ondervinden om huisvesting en een tewerkstelling te vinden. Deze moeilijkheden worden niet ontkend, doch deze werden reeds besproken in de voorgaande punten en de Raad herhaalt dat in de hem voorgelegde informatie geen situatie blijkt van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Verzoeker, die verklaarde niet te weten dat hij een beschermingsstatuut in Frankrijk had bekomen, heeft de middelen die het recht en zijn status in Frankrijk biedt nog nooit benut, laat staan uitgeput. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij beroep diende te doen op de liefdadigheid van een verre neef en een vriend, die intussen in Amerika verblijft, voor huisvesting, wijst de Raad erop dat verzoeker hiermee niet aantoonde dat de situatie in Frankrijk voor begunstigden van die aard is, dat hij zal terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. Er blijkt ook niet dat verzoeker niet opnieuw (tijdelijk) beroep zou kunnen doen op de hulp van zijn verre oom, om onderdak te bekomen, in afwachting van een meer duurzame oplossing. Bovendien herhaalt de Raad dat niet blijkt dat verzoeker reeds de nodige inspanningen heeft ondernomen om te trachten beroep te doen op de aan zijn status verbonden rechten, in zijn zoektocht naar huisvesting of een tewerkstelling.

5.11. Waar verzoeker wijst op een groeiend klimaat van xenofobie en racisme in Frankrijk, merkt de Raad op dat dat vreemdelingen in Frankrijk, net als in andere lidstaten, met inbegrip van België, jammer genoeg kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie. De Raad bagatelliseert deze omstandigheid geenszins, maar dit leidt niet tot het besluit dat de Franse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekers niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscollages in Frankrijk. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Franse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Verzoeker, die ook geen niet aanhaalt in Frankrijk het slachtoffer te zijn geweest van enige daden van racisme of xenofobie, brengt in voorliggend verzoekschrift geen concrete nieuwe elementen aan die tot een andere appreciatie kunnen leiden.

5.12. De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de op sommige vlakken moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Frankrijk volstaat aldus niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigden van internationale bescherming

buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde, dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer verhinderd zou zijn zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Frankrijk. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Verzoeker maakt bijgevolg niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich niet langer onder de internationale bescherming die hem in Frankrijk werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Frankrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.13. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Frankrijk reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Frankrijk, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

5.14. Nu het voorliggend beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, moet er bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij op dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Frankrijk, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

5.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wordt erop gewezen dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Frankrijk. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

5.16. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker werd gehoord, de kans kreeg om zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en de beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

5.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend vijfentwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
V. LAUDUS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

V. LAUDUS	N. DENIES
-----------	-----------